

Danielin kirja - Numero seitsemänkymmentäyksi

Profeetallinen kudelma: Hesekielin kahdeksannen luvun neljän kauhistuksen paljastaminen ja niiden merkitys nykyajassa

Jeff Pippenger
2024-02-04

Hesekielin kahdeksannen luvun neljä kauhistusta edustavat nykyisen Israelin neljää sukupolvea, ja nykyisen Israelin alkua esikuvasi muinaisen Israelin alku. Molemmat nuo alun historialliset vaiheet todistavat nykyisen Israelin päättymisestä pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Israelin kahta alkua, sekä muinaista kirjaimellista että nykyistä hengellistä, todistaa Israelin pohjoisen valtakunnan varhaishistoria sen erottautuessa Juudasta.

Kun muinainen Israel pystytti kultaisen vasikan, se oli juuri tullut Egyptistä täyttäen profetian, joka osoitti, että Jumala tekisi siitä valtakunnan. Jerobeamin, Israelin pohjoisen valtakunnan ensimmäisen kuninkaan, kertomus sisältää juuri nuo samat piirteet. Jerobeam oli paennut Egyptiin Salomon vihaa. Profeetta Ahia oli antanut hänelle profeetallisen lupauksen, että hänet tehtäisiin kymmenen kahdestatoista heimosta koostuvan kansan kuninkaaksi. Ennen kuin profetia täyttyi, Jerobeam pakeni Egyptiin saadakseen etäisyyttä itsensä ja Salomon välille, kunnes Salomo kuoli.

Ja tapahtui siihen aikaan, kun Jerobeam lähti Jerusalemissa, että profeetta Ahia, siilolainen, kohtasi hänet tiellä; ja hän oli verhoutunut uuteen vaippaan; ja he olivat kahden kesken kedolla. Silloin Ahia tarttui siihen uuteen vaippaan, joka hänellä oli yllään, ja repäisi sen kahdeksitoista kappaleeksi. Ja hän sanoi Jerobeamille: Ota itsellesi kymmenen kappaletta, sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Katso, minä revin valtakunnan Salomon kädestä ja annan sinulle kymmenen sukukuntaa. (Mutta yhden sukukunnan hän saa minun palvelijani Daavidin tähden ja Jerusalemin tähden, sen kaupungin, jonka minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista.) Koska he ovat hyljänneet minut ja kumartaneet siidonilaisten jumalatarta Astoretia, mooabilaisten jumalaa Kemosia ja ammonilaisten jumalaa Milkonia eivätkä ole vaeltaneet minun teilläni, tehden sitä, mikä on oikein minun silmissäni, ja noudattaen minun säädöksiäni ja oikeuksiani, niin kuin Daavid, hänen isänsä, teki. Kuitenkaan minä en ota koko valtakuntaa hänen kädestään, vaan teen hänet ruhtinaaksi koko hänen elinaikansa minun palvelijani Daavidin tähden, jonka minä valitsin, koska hän piti minun käskyni ja minun säädökseni. Mutta minä otan valtakunnan hänen poikansa kädestä ja annan sen sinulle, nimittäin kymmenen sukukuntaa. Ja hänen pojalleen minä annan yhden sukukunnan, että palvelijallani Daavidilla olisi aina lamppu minun edessäni Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä olen valinnut asettaakseni nimeni sinne.

Ja minä otan sinut, ja sinä saat hallita kaiken sen mukaan, mitä sielusi halajaa, ja sinusta on tuleva kuningas Israelin yli. Ja on tapahtuva, että jos kuulet kaikkea, mitä minä sinulle käskän, ja vaellat minun teitäni ja teet sen, mikä on oikein minun silmissäni, noudattaen minun käskyjäni ja minun käskyvaltojeni, niin kuin palvelijani Daavid teki, niin minä olen oleva

sinun kanssasi ja rakennan sinulle pysyvän huoneen, niin kuin minä rakensin Daavidille, ja annan Israelin sinulle. Ja tämän tähden minä nöyryytän Daavidin siementä, mutta en ainiaaksi. Sentähden Salomo koetti tappaa Jerobeamin. Mutta Jerobeam nousi ja pakeni Egyptiin, Sisakin, Egyptin kuninkaan, luo, ja oli Egyptissä Salomon kuolemaan asti. Ja muu Salomon historia ja kaikki, mitä hän teki, ja hänen viisautensa, eivätkö ne ole kirjoitettuina Salomon aikakirjassa? Ja aika, jonka Salomo hallitsi Jerusalemissa koko Israelin yli, oli neljäkymmentä vuotta. Ja Salomo meni lepoon isiensä tykö ja hänet haudattiin hänen isänsä Daavidin kaupunkiin; ja hänen poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 1. Kun. 11:28–43.

Kuningas Salomon kuoltua valtakunta oli jaettava, ja Jerobeamin tuli olla kuninkaana kymmenen pohjoisen heimon yli, ja Salomon pojan, Rehabeamin, tuli olla kuninkaana Jerusalemissa. Ennen kuin heimojen jakautuminen tapahtui, Jerobeamin täytyi tulla pois Egyptistä.

Ja Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli tullut Sikemiin tehdäkseen hänet kuninkaaksi. Ja tapahtui, että kun Jerobeam, Nebatin poika, joka oli vielä Egyptissä, kuuli siitä — sillä hän oli paennut kuningas Salomon kasvojen edestä, ja Jerobeam asui Egyptissä — niin he lähettivät kutsumaan hänet. Ja Jerobeam ja koko Israelin seurakunta tulivat ja puhuivat Rehabeamille sanoen: ”Sinun isäsi teki meidän iesmme raskaaksi; kevennä nyt siis isäsi ankaraa palvelusta ja hänen raskasta iestään, jonka hän pani meidän päällemme, niin me palvelemme sinua.” Ja hän sanoi heille: ”Menkää pois vielä kolmeksi päiväksi, ja tulkaa sitten jälleen minun luokseni.” Niin kansa meni pois. 1. Kun. 12:1–5.

Kertomus siitä, kuinka typerästi Rehabeam toimi noiden kolmen päivän aikana, asettaa syyn hänen typerän vanhinten neuvon hylkäämisensä varaan, mutta heimojen ero oli ennustettu, joten se olisi tapahtunut tavalla tai toisella. Tässä yhteydessä on tulevaa artikkelia varten syytä panna merkille, että erkanemisen prosessi määriteltiin nimenomaisesti kolmeksi päiväksi. Nämä kaksi valtakuntaa tulevat jälleen yhdeksi valtakunnaksi milleriittien historian aikana, ja kun pohjoiset ja eteläiset heimot tulevat yhdeksi valtakunnaksi milleriittien historian aikana, kyseessä on Ilmestyskirjan neljännen luvun kolmen enkelin saapumisen ajanjakso. Nuo kolme enkeliä milleriittien historiassa olivat Rehabeamin ratkaisun kolmen päivän esikuvallisesti ennakoimia. Nuo neljäkymmentäkuusi vuotta, joiden aikana kolme enkeliä saapuivat vuodesta 1798 vuoteen 1844, olivat myös ne kolme vertauskuvallista päivää, joiden Kristus oli Jahanneksen evankeliumin toisessa luvussa sanonut olevan tarpeen, jotta Hän herättäisi hävitetyn temppelin, mutta tämä tutkimuksen osa jää tulevaan artikkeliin.

Kun Rehabeam antoi typerän julistuksensa kolmen päivän kuluttua, valtakunnat jakaantuivat.

Kun koko Israel näki, ettei kuningas kuullut heitä, kansa vastasi kuninkaalle sanoen: ”Mikä osa meillä on Daavidin? Ei meillä ole perintöosaa Iisain pojassa. Teltoillesi, Israel! Katso nyt omaa huonettasi, Daavid.” Niin Israel lähti teltoillessa. Mutta israelilaisista, jotka asuivat Juudan kaupungeissa, Rehabeam hallitsi heitä. Silloin kuningas Rehabeam lähetti Adoramin, joka oli verotyön valvoja; mutta koko Israel kivitti hänet kivillä kuoliaaksi. Sen tähden kuningas Rehabeam kiirehti nousemaan vaunuihinsa paetaksensa Jerusalemiin. Näin Israel luopui kapinaan Daavidin sukua vastaan aina tähän päivään asti. Ja tapahtui, kun koko Israel kuuli, että Jerobeam oli palannut, että he lähettivät kutsumaan hänet seurakunnan kokoukseen

ja tekivät hänet koko Israelin kuninkaaksi; ei ollut ketään, joka olisi seurannut Daavidin sukua, paitsi Juudan heimo yksin. 1. Kun. 12:16–20.

Profetia, jonka mukaan Jerobeamille annettaisiin valtakunta, oli täyttynyt, ja se täyttyi silloin, kun hän oli tullut Egyptistä. Kateellisena siitä, että Jumalan pyhäkkö oli Jerusalemin kaupungissa, siinä kaupungissa, jonka Jumala oli valinnut pannakseen sinne nimensä, Jerobeam ryhtyi jäljittelemään pyhäkköä, pappeutta ja jumalanpalvelusjärjestystä, joka oli säädetty toimitettavaksi yksinomaan Jerusalemissa. Jerobeamin työ väärän jumalanpalvelusjärjestelmän pystyttämässä pohjoisten kymmenen heimon keskuuteen on suora rinnakkaistapaus Aaronin kapinalle ja kultaiselle vasikalle, ja siten se tarjoaa jälleen yhden todistuksen paitsi pian tulevasta sunnuntailaista myös vuoden 1863 kapinasta.

Ja Jerobeam sanoi sydämessään: Nyt valtakunta palautuu Daavidin huoneelle. Jos tämä kansa menee uhraamaan Herran huoneeseen Jerusalemiin, niin tämän kansan sydän kääntyy jälleen heidän herransa, Juudan kuninkaan Rehabeamin, puoleen, ja he tappavat minut ja palaavat Juudan kuninkaan Rehabeamin luo. Niin kuningas neuvotteli ja teki kaksi kultaista vasikkaa ja sanoi heille: On teille liikaa mennä ylös Jerusalemiin; katso, tässä ovat sinun jumalasi, Israel, jotka toivat sinut ylös Egyptin maasta. Ja hän asetti toisen Beeteliin ja toisen pani Daaniin. Ja tästä tuli synti; sillä kansa meni kumartamaan toista aina Daaneen asti. Ja hän teki uhrikukkuloiden temppelin ja asetti papeiksi kansan alhaisimpia, jotka eivät olleet Leevin poikia. Ja Jerobeam sääti juhlan kahdeksannessa kuussa, kuukauden viidentenätoista päivänä, Juudassa vietettävän juhlan kaltaiseksi, ja hän uhrasi alttarilla. Niin hän teki Beetelissä, uhraten vasikoille, jotka hän oli tehnyt; ja hän asetti Beeteliin niiden uhrikukkuloiden papit, jotka hän oli tehnyt. Niin hän uhrasi alttarilla, jonka hän oli tehnyt Beeteliin, kahdeksannen kuun viidentenätoista päivänä, siinä kuussa, jonka hän oli omasta sydäimestään keksinyt; ja hän sääti juhlan israelilaisille ja uhrasi alttarilla ja poltti suitsuketta. 1. Kun. 12:26–33.

Jerobeamin kapina tarjoaa toisen totuuden linjan asetettavaksi Aaronin kapinan, protestanttisen sarven kapinan vuonna 1863 ja tasavaltalaisen sarven kapinan päälle pian tulevan sunnuntailain aikana, ja näin tehdessään se laajentaa profeetallista todistusta. Aaronin kultaisen vasikan kapinassa Herra muutti säädetyn menetelmän papiston valitsemiseksi.

Ennen kapinaa minkä tahansa heimon esikoisen tuli kuulua papistoon. Mutta Aaronin kultaisen vasikan kapinassa ainoastaan Leevin heimo asettui Mooseksen puolelle. Tästä syystä Jumala muutti säädetyn tavan, jolla papistoon annettiin miehiä, ja siitä lähtien ainoastaan Leevin heimo muodosti papiston.

Ja kun Mooses näki, että kansa oli paljastettu; (sillä Aaron oli saattanut heidät paljastetuiksi häpeäksi vihollistensa silmissä:) silloin Mooses asettui leirin portille ja sanoi: Kuka on Herran puolella? Tulkoon minun luokseni. Ja kaikki Leevin pojat kokoontuivat hänen luokseen. Ja hän sanoi heille: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Pankoon kukin miekkansa kupeelleen ja kulkekaa edestakaisin portista porttiin kautta koko leirin, ja tappakaa kukin veljensä, kukin toverinsa ja kukin lähimmäisensä. Ja Leevin lapset tekivät Mooseksen sanan mukaan; ja kansasta kaatui sinä päivänä noin kolmetuhatta miestä. 2. Mooseksen kirja 32:25–28.

Jerobeam väärensi sen työn, jonka Jumala oli toteuttanut Aaronin kapinan yhteydessä, kun Jumala oli asettanut uuden papiston Leevin sukukunnasta, sillä Jerobeam ”teki papeiksi kansan halvimpia, jotka eivät olleet Leevin poikia”. Kapina pohjoisen kymmenen heimon valtakunnan alussa on rinnakkainen Aaronin kapinan ja tanssivien narrien kanssa. Kapina tapahtui Egyptistä lähdön jälkeen sen profetian täyttymykseksi, joka oli luvannut, että valtakunta perustettaisiin. Molemmissa tapauksissa perustettiin uusi papisto, mikä merkitsi muutosta aikaisempaan pappien valitsemisen järjestykseen.

Aaronin kapina kultaisen vasikan kanssa toistui, mutta Jerobeam kaksinkertaisti sen, sillä hän teki kaksi kultaista vasikkaa ja sijoitti ne kahteen kaupunkiin. Danin kaupunki edustaa valtiotaitoa, sillä Dan merkitsee ”tuomita”, ja Beetelin kaupunki edustaa kirkkovaltaa, sillä Beetel merkitsee ”Jumalan huonetta”. Kultaisilla vasikoilla oli sama symboliikka kuin Aaronin vasikalla, mutta siihen liittyi lisätodistuksena kirkon ja valtion liitto, jota nuo kaksi kaupunkia edustivat. Vasikka oli korkein pakanallinen uhri, ja sen vuoksi se edustaa Kristuksen väärennöstä uhrina. Kulta on Babylonin vertauskuva, ja vasikka oli pedon kuva. Samoin kuin Aaron sääti vääran palvontapäivän, Jerobeamkin sääti juhlan ja huolehti siitä, ettei juhlan ajankohta vastannut Jerusalemin oikean jumalanpalveluksen aikaa.

Kaikki pian tulevan sunnuntailain osatekijät ovat edustettuina Jerobeamin kapinatodistuksessa: väära uhri (vasikka), väära Kristus (alttari), pedon kuva (kirkon ja valtion yhdistelmä), väära palvontapäivä (sunnuntai) sekä väärennetty papisto.

Muinaisen Israelin alku, kymmenen pohjoisen heimon alku valtakuntana sekä adventismin alku sisältävät kaikki samat profeetalliset osatekijät, ja yhdessä ne osoittavat pian tulevan sunnuntailain profeetalliset osatekijät. Muinainen Israel oli tullut pois Egyptin orjuudesta, Jerobeam oli tullut pois Egyptistä, jonne hän oli paennut välttääkseen Salomon vainon, ja milleriittinen adventismi oli juuri tullut pois paavinvallan orjuudesta.

Leevin pappeus perustettiin Aaronin kapinan yhteydessä, kaikkein alhaisimpien miesten väärennetty pappeus asetettiin Jerobeamin todistuksessa, ja kun Herra teki liiton milleriläisen adventismin kanssa, olivat milleriläiset Pietarin mukaan ”valittu sukukunta, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa”. Se valkeus, johon milleriläiset oli kutsuttu, oli Millerin jalokivien valo, joka oli kuvattuna Habakukin kahdella taululla ja jota Aaronin kapinan historiassa olivat esikuvallisesti ennakoineet Kymmenen käskyn kaksi taulua. Se pimeys, josta heidät oli kutsuttu pois, oli paavillisen vallan pimeä keskiaika, jota oli esikuvallisesti kuvannut Egyptin orjuuden pimeys.

Kun Kristus kohotti temppelin, jonka sekä pakanaisuus että paavillisuus olivat tallanneet maahan, Hän teki sen neljänäkymmenenä kuutena vuotena vuosien 1798 ja 1844 välillä. Kun Hän oli pystyttänyt temppelin, silloin Hän liiton Sanansaattajana äkisti tuli temppeliinsä 22. lokakuuta 1844, sillä Hän oli pystyttänyt temppelin, joka oli tallattu maahan ja hävitetty, ja Hän myös puhdisti papiston, jota edusti Leevin heimo.

Mutta kuka voi kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on kuin sulattajan tuli ja kuin vaatteenvalkaisijain saippua. Ja hän istuu hopean sulattajana ja puhdistajana; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he voisivat uhrata Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:2–4.

22. lokakuuta 1844 Kristus tuli äkisti temppeliinsä ja astui liittoon kansan kanssa, jota edusti leeviläinen pappeus; mutta vuoteen 1863 mennessä he olivat toistaneet Aaronin kapinan, ja milleriittinen pappeus siirtyi laodikealaiseen pappeuteen, jota edustivat Jerobeamin kaikkein alhaisimmista miehistä asettama pappeus sekä Aaronin tanssivat narrit. Kuitenkin Jerobeamin kapinan todistuksessa on laajempi todistus vuoden 1863 kapinasta. Kun Jerobeam vihki käyttöön väärän jumalanpalvelusjärjestelmänsä, Jerusalemistä lähetettiin profeetta nuhtelemaan Jerobeamin kapinaa, esikuvana siitä, kuinka milleriittinen adventismi johdettiin hyväksymään kymmenen käskyn sapatin lepopäiväksi.

Kun adventismi otti vastaan kolmannen enkelin ja pyhäkön valon, he edustivat nuhdetta niitä protestantteja kohtaan, jotka olivat hylänneet lisääntyvän valon siitä sinettien avaamisesta, joka alkoi lopun aikana vuonna 1798. Samoin kuin muinainen Israel oli unohtanut sapatin Egyptin orjuudessaan, myös erämaassa oleva seurakunta oli unohtanut sapatin siihen mennessä, kun vuosi 1798 koitti. Milleriittien julistaman tuomion hetken sanoman lisääntyvä valo johti lopulta pyhäkköön ja Jumalan lakiin.

Tuo valo saapui 22. lokakuuta 1844, ja se merkitsi väärän jumalanpalveluksen nuhdetta niille, jotka oli kutsuttu tulemaan kokonaan ulos katolilaisuuden vääristä opeista. Auringon palvonta on merkki katolilaisuuden vallasta niiden seurakuntien yli, jotka palasivat sen helmaan. Tuo nuhde on kuvattuna Jerobeamin hänen väärän jumalanpalvelusjärjestelmänsä käyttöönviikkimisessä.

Ja Jerobeam sääti juhlan kahdeksanteen kuuhun, kuukauden viidentenätoista päivänä, Juudassa vietettävän juhlan kaltaiseksi, ja hän uhrasi alttarilla. Niin hän teki Beetelissäkin, uhraten tekemilleen vasikoille; ja hän asetti Beeteliin niiden uhrikukkuloiden papit, jotka hän oli tehnyt. Niin hän uhrasi Beeteliin tekemällään alttarilla kahdeksannen kuun viidentenätoista päivänä, juuri siinä kuussa, jonka hän oli omasta sydämestään keksinyt; ja hän sääti juhlan Israelin lapsille; ja hän uhrasi alttarilla ja poltti suitsuketta. Ja katso, Jumalan mies tuli Juudasta Herran sanan voimasta Beeteliin; ja Jerobeam seisoi alttarin ääressä polttaakseen suitsuketta. Ja hän huusi alttaria vastaan Herran sanan voimasta ja sanoi: Altтари, altтари, näin sanoo Herra: Katso, Daavidin huoneelle syntyy poika, nimeltä Joosia; ja sinun päälläsi hän uhraa niiden uhrikukkuloiden papit, jotka polttavat sinun päälläsi suitsuketta, ja ihmisten luita poltetaan sinun päälläsi. Ja hän antoi samana päivänä merkin sanoen: Tämä on se merkki, jonka Herra on puhunut: katso, alttari halkeaa, ja tuhka, joka sen päällä on, vuodatetaan maahan. Ja tapahtui, kun kuningas Jerobeam kuuli Jumalan miehen sanat, hänen, joka oli huutanut Beetelin alttaria vastaan, että hän ojensi kätensä alttarilta sanoen: Ottakaa hänet kiinni.

Ja hänen kätensä, jonka hän ojensi häntä vastaan, kuivettui, niin ettei hän voinut vetää sitä takaisin luokseen. Alttarikin halkesi, ja tuhka valui alttarilta sen tunnusmerkin mukaisesti,

jonka Jumalan mies oli antanut Herran sanan kautta. Ja kuningas puhui ja sanoi Jumalan miehelle: Rukoile nyt Herran, sinun Jumalasi, kasvoja ja ano minun puolestani, että käteni palautuisi ennalleen. Niin Jumalan mies rukoi Herraa, ja kuninkaan käsi palautui ennalleen ja tuli sellaiseksi kuin se oli ollut ennen. Ja kuningas sanoi Jumalan miehelle: Tule kotiin minun kanssani ja virvoita itseäsi, niin minä annan sinulle lahjan. Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: Vaikka antaisit minulle puolet talostasi, en tulisi sinun kanssasi enkä söisi leipää enkä joisi vettä tässä paikassa. Sillä niin minua on Herran sanalla käsketty, sanoen: Älä syö leipää äläkä juo vettä, äläkä palaa samaa tietä, jota tulit. Niin hän meni toista tietä eikä palannut sitä tietä, jota oli tullut Beeteliin. 1. Kuninkaiden kirja 12:32–13:10.

Aaronin ja Jerobeamin todistuksessa ilmenevän kultaisten vasikoiden kapinan ohella siihen sisältyy myös Jerobeamin säätämän väärän jumalanpalvelusjärjestelmän varsinainen vihkiäinen. Tuo vihkiäinen edustaa sitä eroa, joka vallitsi Jerusalemissa toimitettavan jumalanpalveluksen ja Jerobeamin väärennetyn järjestelmän välillä. Vuosien 1798 ja 1844 välisenä aikana Herra toi kansansa paavillisen vallan pimeydestä siihen ihmeelliseen profeetalliseen valoon, jota Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolme enkeliä edustavat. Protestanttiset kirkot hylkäsivät tuon valon ja siten niistä tuli katolilaisuuden tyttäriä vuonna 1844.

Jerobeamin jumalanpalvelus oli esikuvallinen katoliselle jumalanpalvelusjärjestelmälle, ja hänen kertomuksessaan Israelin pohjoinen valtakunta edustaa katolisuuden väärää järjestelmää, jossa milleriittisen historian protestantit päättivät pysyä. Tämän järjestelmän vertauskuva on auringonpalvonta.

Uskolliset ja viisaat neitsyet, jotka menivät kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844, merkitsivät nuhdetta protestanteille, jotka olivat juuri palanneet katolisuuden vaikutuspiiriin ja tulleet Rooman tyttäriksi. Jerobeamin väärän jumalanpalvelusjärjestelmän käyttöönoton yhteydessä Juudasta tuli profeetta ja nuhteli Jerobeamia, kuvaten siten esikuvallisesti uskollisia neitsyitä, jotka menivät kaikkeinpyhimpään ja joita johdatettiin tunnustamaan Jumalan laki. Kertomus tuosta profeetasta ja hänen Jerobeamille osoittamastaan nuhteesta on erittäin opettavainen tarkasteltaessa vuoden 1863 kapinaa, mutta kertomuksen on odotettava, kunnes loppu asetetaan alkuun rinnalle.

Muinaisen Israelin alkuvaiheet, Jerobeamin valtakunta ja nykyinen Israel ovat kaikki samansuuntaisia, ja yhdessä ne antavat kolme todistajaa Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapedoon liittyvästä lopusta pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Milleriläisen adventismin uskollisista tuli 22. lokakuuta 1844 maapedon todellinen protestanttinen sarvi, ja näin tapahtui siinä historiassa, joka alkoi lopun aikana vuonna 1798. Vuosi 1798 oli Raamatun profetian kuudennen valtakunnan, Yhdysvaltojen, alku sekä adventismin todellisen protestanttisen sarven perustamisen alku Yhdysvalloissa. Tässä alkuhistoriassa kuvastuu Yhdysvaltojen päättymisen historia, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alun kautta.

Muinaisen, nykyajan ja Jerobeamin Israelin kolme alkuperäistä todistajaa havainnollistavat maapedona tunnetun vallan loppua, mutta on myös toinen loppu, joka on asetettava paikoilleen ennen kuin esitetään Juudasta tulleen profeetan todistus, hänen, joka nuhteli Jerobeamia. Päättöshistoria, joka on sisällytettävä, on Israelin pohjoisen ja eteläisen valtakunnan loppu, sellaisena kuin profeetta Hesekiel sitä edustaa.

Ei pidä unohtaa, että se, mitä nyt havainnollistamme, on se, että vuoden 1863 kapina on merkitty Hesekielin kahdeksannen luvun ensimmäisellä kauhistuksella, joka oli kiivauden kuva. Kun käsittelemme Hesekielin esittämää pohjoisen ja eteläisen valtakunnan loppua, meillä on enemmän kuin riittävästi todistusaineistoa vahvistamaan, että vuoden 1863 kapinaa havainnollistivat Aaronin ja Jerobeamin kapina ja että se osoittaa Laodikean adventismin neljästä sukupolvesta ensimmäisen alun.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Ja Herran sana tuli minulle jälleen, ja se kuului: Sinä, ihmislapsi, ota itsellesi yksi sauva ja kirjoita siihen: Juudalle ja israelilaisille, hänen tovereilleen. Ota sitten toinen sauva ja kirjoita siihen: Joosefille, Efraimin sauva, ja koko Israelin heimolle, hänen tovereilleen. Liitä ne sitten toisiinsa yhdeksi sauvaksi, niin että ne tulevat yhdeksi sinun kädessäsi. Ja kun sinun kansasi lapset puhuvat sinulle sanoen: Etkö ilmoita meille, mitä tarkoitat näillä? niin sano heille: Näin sanoo Herra Jumala: Katso, minä otan Joosefin sauvan, joka on Efraimin kädessä, sekä Israelin sukukunnat, hänen toverinsa, ja liitän ne siihen, Juudan sauvaan, ja teen niistä yhden sauvan, ja ne ovat yksi minun kädessäni. Ja sauvat, joihin kirjoitat, olkoot sinun kädessäsi heidän silmäinsä edessä. Ja sano heille: Näin sanoo Herra Jumala: Katso, minä otan Israelin lapset pakanakansojen keskeltä, minne he ovat menneet, kokoan heidät joka puolelta ja tuon heidät omaan maahansa:

Ja minä teen heistä yhden kansan siinä maassa, Israelin vuorilla, ja yksi kuningas on oleva kuninkaana heille kaikille; eivätkä he enää ole kahtena kansana, eivätkä he enää jakaannu kahdeksi valtakunnaksi milloinkaan. Eivätkä he enää saastuta itseään epäjumalillaan eivätkä iljetyksillään eivätkä millään rikkomuksillaan, vaan minä pelastan heidät kaikista heidän asuinsijoistaan, joissa he ovat tehneet syntiä, ja puhdistan heidät; niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa. Ja palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen; ja he vaeltavat minun oikeuksieni mukaan ja noudattavat minun käskyjäni ja tekevät niiden mukaan. Ja he asuvat siinä maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille, jossa teidän isänne ovat asuneet; ja he asuvat siinä, he ja heidän lapsensa ja lastensa lapset, iankaikkisesti; ja palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti. Ja minä teen heidän kanssaan rauhan liiton; se on oleva iankaikkinen liitto heidän kanssaan; ja minä asetan heidät paikalleen ja teen heidät lukuisiksi ja panen pyhäkköni heidän keskelleen iankaikkisesti. Myös minun asumukseni on oleva heidän kanssaan; niin, minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Ja pakanakansat tulevat tietämään, että minä, Herra, pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on oleva heidän keskellään iankaikkisesti. Hesekiel 37:15–28.